

Tu prišiel k nemu istý malomocný a na kolenách ho prosil: „Ak chceš môžeš ma očistiť.“ Ježiš sa zľutoval nad ním, vystrel ruku, dotkol sa ho a povedal mu: „Chcem, buď čistý!“ Malomocenstvo z neho hneď zmizlo a bol čistý. Potom mu prísne pohrozil, ihneď ho poslal preč a povedal mu: „Daj si pozor a nikomu nič nehovor, ale chod', ukáž sa kňazovi a prines za svoje očistenie obeť, ktorú predpísal Mojžiš - im na svedectvo.“ Lenže on, sotva odišiel, začal všade hovoriť a rozchyrovať, čo sa stalo, takže Ježiš už nemohol verejne vojsť do mesta, ale zdržiaval sa vonku na opustených miestach. No i tak prichádzali k nemu ľudia zovšadiaľ. (Mk 1, 40-45)

Pondelok:

Malomocenstvo – zákerná a nebezpečná choroba, inak a presnejšie povedané pomalý a veľmi nepríjemný spôsob zomierania. Ešte donedávna postrach ľudstva. Vtedajšia nevyliciteľnosť, teda istá smrť, úplná oddelenosť od ostatných ľudí, lebo postihnutí musí odísť z vlastnej rodiny, z kruhu priateľov a vôbec zo spoločnosti pre odpor, ktorý vzbudzuje a pre nákazu, ktorú šíri. Teda pobyt v samote na púšti, v lesoch, a jaskyniach, na cintorínoch a smetiskách. Ku tomu všetkému ešte pocit viny z niekdajšieho presvedčenia, že je to trest za hriechy... Ježiš, ale nemá strach stretnúť sa s „nakazeným“, dovolí mu prísť až k nemu a kľaknúť si pred ním na kolená. Naviac, v dobe, keď sa malomocenstvo považovalo za extrémne nebezpečné, kvôli preneseniu choroby, na čo podľa vtedajších pravidiel stačila už i samotná blízka prítomnosť malomocného, tu Ježiš robí čosi mimoriadne a neslýchané: „vystrel ruku, dotkol sa ho...“ Nemyslíme si, že toto všetko bolo úplne spontánne, akoby si Ježiš nič nebezpečné neuvedomoval. Vôbec nie, ako človek zdieľal všetko to, čo jeho súčasníci, zvyklosti doby a spoločnosti v ktorej žil. Ale súcť – súcťiacia láska k malomocnému bola v ňom silnejšia ako strach z malomocenstva. Kiež by aj nás láska najmä tá súcťná viedla ku tomu, aby sme premáhali strach a ohľady.

Utorok:

Malomocenstvo – choroba, ktorá bola postrachom v minulosti, dnes je už vo veľkej miere zažehnaná, hoci nevymizla úplne a má svoje obeť. Na jej miesto, čo do zákernosti a spoločenského hodnotenia sa dostavili iné rovnako zlé a nebezpečné choroby, najmä AIDS a drogová závislosť (sčasti i alkoholizmus). Choroby, pred ktorými sa spoločnosť ľudí bráni, podobne ako voči malomocenstvu. Takto chorých izolujeme od

ostatných, posielame ich do liečební, domovov, väzení, ústavov a dostávajú sa tak ako i malomocní na perifériu spoločnosti, keď nie fyzicky tak aspoň v našom úsudku. Nebuďme však príliš rýchli a prísni v našom posudzovaní, akoby to nebol náš, ale len ich problém, len ich chyba a egoizmus. Tak posudzovali malomocných – bol to „trest za ich hriechy“. Svätý Pavol nás upozorňuje, že „každý nech skúma sám seba“ a okrem svojich vlastných hriechov, môže vidieť i to, čo prevláda v jeho srdci: či je to litera odsúdenia podľa zákona alebo evanjeliový súcť a dobročinná láska. My, samozrejme nemôžeme povedať ako Ježiš: „chcem, buď zdravý“, ale čo môžeme je aspoň „vystrieť ruku“ a „dotknúť sa“ týchto našich bratov a sestier, ktorí sú v nešťastí. Je na to veľa spôsobov, ktoré nám ukazuje láska, ktorá sa vie zžiť, pochopiť a súcťiť: môžeme pomôcť materiálne, ale i duchovne a duševne: najmä naším slovom a prístupom im máme dať pocítiť, že sú ľudskými osobami, našimi bratmi a sestrami, ktorí majú našu úctu a lásku rovnako ako aj ostatní. A nezabúdajme na prosbu, modlitbu k Ježišovi, ktorý ich môže svojim Božím slovom a mocou uzdraviť.

Streda:

Vďaka našej hriechom pokazenej ľudskej prirodzenosti sme všetci trochu alebo aj viac egoisti. Môžeme to čítať aj v dnešnom evanjeliu. Uzdravený malomocný mal veľkú radosť. Nevie, aký dlhý čas bol vylúčený spomedzi ostatných a nakoľko sa vyrovnal so zákernou chorobou, ktorá ho postihla, ale vieme, že keď bol už zdravý, myslel len na seba. Zabudol na Ježišove slová, aby sa ukázal kňazom a nikomu nič nehovoril. Kňazi sa mali presvedčiť na základe jeho uzdravenia o Ježišovej Božskej moci a ľudia neboli zrelí na to, aby pochopili o čo tu vlastne ide. Ježiš sa napokon musel zdržiavať mimo mesta a doplatil, tak povediac, na svoju dobrotu. Áno, aj my sme takí. Viac sa zameriavame na dar, ktorý sme dostali než na úctu a vďačnosť voči tomu, ktorý nás obdaroval. Stáva sa to čím ďalej, tým viac medzi nami ľuďmi. Vieme sa potešiť z darov, ale aj rýchlo zabudnúť na dobro a lásku toho, kto nás obdaroval a vzápätí byť voči nemu nevďačný, ľahostajný alebo ním pohŕdať. A ešte častejšie sa nám to stáva vo vzťahu k Bohu. Denno denne by sme mu mali ďakovať za dary, čo nám dáva, ale nás to ani nenapadne, možno občas. Alebo sa až tak tešíme na našich oslavách, výročiach a slávnostiach, že Pánu Bohu ani nedovolíme, aby tam bol s nami, lebo by nám vyčítal našu nemiernosť, alebo neslušnosť.

**R.- Ty, Pane,
si moje útočisko;
zahŕňaj ma radosťou
zo spásy.**

1. *Blažený, komu sa odpustila neprávosť * a je oslobodený od hriechu.*
2. *Blažený človek, ktorému Pán vinu neprípočíta * a v ktorého myslí niet podvodu.*
— R.
3. *Vyznal som sa ti zo svojho hriechu * a nezatajil som svoj priestupok.*
4. *Povedal som si: „Vyznám Pánovi svoju neprávosť.“ * A ty si mi odpustil zlobu môjho hriechu.*
— R.
5. *Radujte sa, spravodliví, v Pánovi a plesajte, * jasajte všetci čo máte srdce úprimné.*
— R.

Povedz niečo dobré ešte dnes

Štvrtok:

To, čo sa zmenilo vo vzťahu, v legislatíve voči malomocným je veľkou zásluhou Raoula Follereau, ktorý zomrel v roku 1973. Organizoval lekárske a iné vedecké kongresy, dosiahol v roku 1954, že sa ustanovil svetový deň boja proti malomocnosti a napokon sa mu podarilo pozmeniť aj príliš tvrdú a nerozumnú legislatívu ohľadom vyčleňovania malomocných zo spoločnosti. Zistilo sa totiž, že táto choroba nie až tak nákazlivá ako sa myslelo a že nie je nevyhnutne smrteľná, ba je aj úplne vyliečiteľná ak sa zachytí v prvom štádiu. Príbeh dnešného evanjelia nám, ale chce poukázať najmä na vzťah medzi literou zákona a Evanjeliom vo vzťahu ku tejto chorobe. Ježišovo slovo malo moc uzdraviť človeka z tejto choroby voči, ktorej nebolo lieku. A preto táto choroba nám zobrazuje, čo je hriech v srdci človeka. On je rovnako zákernou a smrteľnou chorobou našej duše voči ktorej nebolo lieku v Starom zákone. Starý zákon neliečil z hriechu, nedával nový život, obmedzoval sa iba na to, že poukazoval na priestupok, a dával jasne najavo, že niekto je spravodlivý, alebo naopak, že je hriešnik, tak ako sa to robilo pri chorobe malomocnosti. Ježišovo slovo uzdravuje od malomocnosti a Ježiš má rovnako moc uzdraviť nás od hriechu. Uzdravenie malomocného nám dáva príležitosť zamyslieť sa nad zázrakom, ktorý sa stal nad nami, keď nám Ježiš odpustil naše hriechy a uzdravil nám dušu. Okrem toho máme i to šťastie, že Ježiš nás môže a chce uzdraviť nie raz, ale vždy, keď ho s pokorou a ľútosťou prosíme. Upadať však neustále do malomocnosti duše nie je rozumné, ale veľmi hlúpe. Skôr naopak, mali by sme sa tešiť zo zdravia tela i duše a chrániť si ho.

Piatok:

„Ak chceš, môžeš ma očistiť“ - takto vyjadril malomocný svoju vieru v Ježišovu moc. „Chcem, buď čistý!“ - týmito slovami ukázal Ježiš svoju Božskú moc. Žiaden prorok, ani divotvorca v Starom zákone a rovnako i v Novom nekonal a nekoná zázraky zo svojej moci. Vždy je len tlmočníkom, sprostredkovateľom Božej moci. Ježiš, ako čítame nekoná z moci niekoho iného, neodvoláva sa na nikoho ale povie: „Chcem...“ pretože je jedno s Otcom. Áno, On je Boh i človek. A tento Ježiš je môj priateľ, veľmi blízky a dôverný. Stretávam sa s ním, ba dokonca vstupuje do môjho srdca vo Svätom prijímaní. Aká veľká by preto mala byť i moja viera, dôvera i úprimnosť, keď ho niečo prosím. Najmä vtedy, keď ho prosím o zdravie mojej duše, o oslobodenie od hriechov a slabostí mňa samého i mojich drahých. To, čo nás v pravom rade uzdravuje a chráni, nie je naša snaha ale Božia moc a Božia láska.

Sobota:

O láske máme rôzne predstavy a pojmy. Na jeden však úplne, alebo skoro vždy zabúdame. Na akú lásku myslíme? Na tú, ktorú žiadame od detí. Vyjadrujeme ju týmito slovami: „Ja som najradšej keď ma poslúchate, keď ste dobré.“ - hovorí mama deťom. A v skutočnosti je to tak. To, čo prináša nepokoj a smútok rodičom je neposlušnosť a roztopašnosť detí a zasa naopak to, čo im robí radosť je ich poslušnosť, ich slušné, čestné a dobré správanie. V Božom slove to nachádzame potvrdené aj týmito slovami: „Kto ma miluje bude zachovávať moje prikázania.“ Boh je náš Otec a my sme jeho deti, žijeme vo veľkej Božej rodine. Opravdivá láska potrebuje a predpokladá súlad a jednotu vytvorenú zjednotením vôle tých ktorých spája, či sú dvaja, traja alebo viacerí. Chceme prežívať lásku teda chceme to naše spoločné dobro, chceme rodinné teplo, pokoj i dobrosrdečnosť a preto sa vzájomne prispôsobujeme a podriaďujeme, aby nič neškriepalo a nezavadzalo v tejto našej jednote vytvorenej láskou, či už z našej nedbalosti, zloby alebo z roztopašnosti a hlúposti.

Mário Orbáin

Keď hovoríš o tých druhých, mávaš vo zvyku rozprávať o ich zlých stránkach? No potom tu voľačo nesedí, vtedy ti niečo chýba, si slepý. Potom s tebou nik nechce žiť ani spolupracovať. Ak však o tých druhých spontánne rozprávaš dobré veci, potom ťa majú radi a vyhľadávajú ťa, lebo si dobrý človek. Si presvedčený, že ten druhý má deväťdesiatdeväť zlých stránok a ani jednu dobrú? Hovor teda o tejto jeho jedinej dobrej stránke, a ďalšie sa k nej samy pridajú.

*Povedz niečo dobré ešte dnes,
a vnesieš slnko do všetkých srdc.*

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Sväté omše v 6. týždni Cezročného obdobia (B)

17.II. utorok

18.00 + Štefan a Mária Bublaví

18.II. streda

18.00 + Rudolf Kosnáč (20.výr.)

Duchovná obnova

19.II. štvrtok

18.00 zamyslenie nad Svätým písmom
sv.omša za zdravie a Božiu pomoc
Adorácia pred Najsv.Sviatosťou Oltárnou

20.II. piatok

18.00 Krížová cesta
sv.omša +Ferdinand Granec, manž. a syn Anton

21.II. sobota

8.00 zamyslenie
sv.omša za zdravie a Božiu pomoc
18.00 modlitba Sv.ruženca

Upratovanie kostola č.d. 285 – 324

22.II. 7.nedeľa cezročná (B)

8.00 + rodina Vadovičová a Poláková
9.15 + za farníkov

Liturgický kalendár

16.II. pondelok sv. Juliana, panna a mučenica
17.II. utorok Sedem sv.zakladateľov Rehole
Služobníkov Panny Márie
18.II. streda sv.Bernardeta Soubirousová, panna
19.II. štvrtok bl.Konrád z Piacenzy, reholník
20.II. piatok bl.Hyacinta Martová,
21.II. sobota sv.Peter Damiani, biskup a učiteľ Cirkvi

Ježiš pristúpil k ním a povedal im: „Daná mi je všetka moc na nebi a na zemi. Chod'te teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“

Mt 28, 18 - 20

Ohlasovanie

Tieto Ježišove slová sa nazývajú misijný odkaz. Povedal ich pred svojim nanebovstúpením a určil budúce poslanie Cirkvi. Má ohlasovať evanjelium a posväcovať ľudí sviatosťami. Ohlasovanie Cirkvi sa realizuje tromi spôsobmi: misionárskym, katechetickým a liturgickým. Zmyslom prvého ohlasovania je vzbudiť u poslucháčov vieru. Druhé ohlasovanie podáva základné kresťanské pravdy. Tretí spôsob ohlasovania je homília, ktorá je v rámci liturgie adresovaná všetkým, ktorí už naplno realizujú svoje kresťanské povolanie. Z iného pohľadu môžeme povedať, že misionárske ohlasovanie majú vykonávať všetci pokrstení a pobirmovaní kresťania. Katechetické je určené pre tých, ktorí majú od biskupa kánonickú misiu. Sú to predovšetkým katechéti. Homília je rezervovaná len diakonovi, kňazovi a biskupovi.

Všetkých sa nás týka prvý spôsob ohlasovania. Máme zodpovednosť za šírenie viery. Je veľmi sympatické, keď si to uvedomuje napríklad mladé dievča, ktoré má citový vzťah k neveriacemu mužovi a rozhodne sa s ním zosobášiť. Ponúka sa jej priestor na to, aby ho priviedla k viere. Keď sa jej to podarí, tak si splnila jedno zo svojich kresťanských poslaní. Takéto „úspechy“ sú, žiaľ, skôr výnimočné ako pravidelné.

Skôr sa stretávame s ľuďmi, predovšetkým s kresťanmi, ktorí majú rozličné otázky, názory a nedostatky vo svojom náboženskom živote. Často od nás očakávajú, že im poradíme. Majme všeobecný prehľad, aby sme vedeli poradiť, či už je to v oblasti vierouky, morálky alebo sviatostného života. Koľko ľudí sa nás napríklad opýta, či môžu v nejakom svojom životnom stave prijímať Eucharistiu. Iní nevedia, čo majú robiť, keď sa im narodí dieťa a chcú ho dať pokrstiť. Problémy majú ľudia aj s nakontaktovaním sa na kňaza. Mali by sme im vedieť poradiť.

V pokore si uvedomujeme, že Cirkev je tam, kde my žijeme. Ako kresťanskí laici môžeme pôsobiť tam, kde sa nikdy nemôže dostať kňaz. V našich školách, pracoviskách, firmách a na iných miestach, môžeme urobiť veľmi veľa pre šírenie viery. Boh od nás chce, aby sme aj my niekoho priviedli k nemu. Ak to bude jeden človek počas nášho života, tak sme urobili veľmi veľa. Nesmieme sa zbavovať tohto posolania a zodpovednosti.

Marián Šuráb „Radosť z rozprávania“

„A dajú mu meno Emmanuel.“

Mt 1.23

Pane, vo chvíli ticha, keď si uvedomujem seba samého, keď si uvedomujem teba, otváram sa tvojmu slovu evanjelia, otváram sa tebe, veď ty si Slovo, ty neprestávaš hovoriť slovom života.

Oslovil si ma dnes slovami, ktoré zachytil evanjelista Lukáš: „Dali mu meno Ježiš.“

Vieš, Pane, najskôr ma zachytila skutočnosť, že človek dáva meno svojmu Bohu.

Aj keď som si uvedomil, že menom Ježiš ťa nazval anjel ešte skôr, ako si sa počal.

Človek ti dáva meno!

Ozaj, Pane, aké meno ti dávajú dnešní ľudia?

Ako ťa nazývajú, oslovujú a vzývajú?

Pane, čo to však znamená dávať ti meno?

Zjavuješ mi, že to znamená utvárať vzťah k tebe.

Dávať ti meno, oslovovať ťa znamená vyjadrovať seba vo vzťahu k tebe.

Tak mi zišlo na um, Pane: Aké meno ti dávam ja?

Chcel by som v túto chvíľu, Pane, nanovo prežiť a nanovo vyjadriť svoj vzťah k tebe v každom oslovení, ktoré ti dávam, a uvedomovať si tvoj vzťah ku mne.

Ktoré z tých oslovení sú vo mne najmocnejšie a najčastejšie?

Často ťa oslovujem - Pane, si môj Pán, môj Boh, môj Stvoriteľ, môj Život, moje Svetlo, moja Sila, moja Pravda, moja Záchrana, moja Nádej, moja Istota, moja Túžba, moja Láska...

V tejto chvíli si uvedomujem, že práve vo vzťahu k tebe nachádzam a znova objavujem svoju vlastnú totožnosť, v tebe nachádzam seba samého.

Je dobré, Pane, uvedomovať si, že nielen my, ľudia, ti dávame meno.

Ty sám nás oslovuješ.

Ty sám nadväzuješ s nami vzťah.

Ty sám sa s nami zjednocuješ.

Ty sám nás miluješ.

Nazývaš nás svojimi bratmi, svojimi priateľmi, svojimi vyvolenými, nazývaš nás jednoducho svojimi...

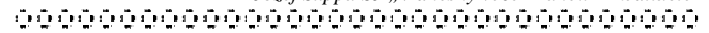
Pomôž mi, Pane, žiť v pravde: nebol by som ťa schopný osloviť, nazvať po mene, utvárať k tebe svoj vzťah, keby si tak neurobil ty sám a keby si ma nezavolať po mene, keby si si ma nezamiloval a nevyvolil.

Ďakujem ti, že ma poznáš po mene.

Ďakujem, že ma nazývaš svojim. Ďakujem, že ma voláš po mene.

Ďakujem ti, že ti môžem a smiem aj ja dávať meno.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. – meditácie

Prečo kričíte, keď sa hneváme?

Jedného dňa sa Meher Baba opýtal svojich žiakov:

„Prečo ľudia na seba kričia, keď sú nahnevaní?“

Žiaci sa na chvíľu zamysleli.

„Lebo sme rozčúlení – odpovedal jeden z nich – preto kričíte.“

„Ale prečo máš kričať, keď ten druhý je vedľa teba? – spýtal sa Baba - nemôžeš hovoriť potichu? Prečo kričíš, keď sa na niekoho hneváš?“

Odpovede boli rôzne, ale ani jedna Meher Babu neuspokojila. Napokon vysvetlil:

„Keď sa dvaja ľudia na seba hnevajú, ich srdcia sú veľmi vzdialené. Aby túto vzdialenosť prekonalí a počuli sa, musia kričať.“

Čím viac sa hnevajú, tým viac musia kričať, aby sa na takú veľkú vzdialenosť počuli.“

Potom sa opýtal: Čo sa stane, keď sa dvaja zamilujú? Nekričia, ale rozprávajú sa nežne. Prečo? Ich srdcia sú si veľmi blízke. Vzdialenosť medzi nimi je nepatrná.“

Baba pokračoval: „Keď sa zamilujú ešte viac, čo sa stane? Už ani nehovoria, iba šepkajú. Nakoniec už nepotrebujú ani šepkať, len sa na seba dívajú. Tak je to, keď sa dvaja milujú.“

Napokon Baba povedal: „Keď sa rozprávate, nedovoľte, aby sa vaše srdcia od seba vzdialili, nehovorte slová, ktoré ich oddaľujú, lebo príde deň, keď bude vzdialenosť tak veľká, že nebudete môcť nájsť cestu späť.“

Lectio divina

Bud' čistý

Mk 1,40-45

⁴⁰Tu prišiel k nemu malomocný a prosil ho na kolenách: Ak chceš, môžeš ma očistiť. ⁴¹Ježiš sa nad ním zľutoval, vystrel ruku, dotkol sa ho a povedal mu: Chcem, buď čistý! ⁴²Jeho malomocenstvo hneď zmizlo a bol očistený. ⁴³Prísne ho napomenul a hneď ho poslal preč. ⁴⁴Povedal mu: Hľaď, aby si nikomu nič nepovedal, ale choď, ukáž sa kňazovi a prines obetu za svoje očistenie, ako prikázal Mojžiš — im na svedectvo. ⁴⁵Lenže on po svojom odchode začal o tom veľa rozprávať a rozchyrovať, čo sa stalo, takže Ježiš už nemohol verejne vojsť do mesta a zdržiaval sa vonku na osamelých miestach. No i tak za ním zovšadiaľ prichádzali.

Ďalšie čítania: Lv 13,1-2.45-46; Ž 32,1-2.5.11; 1Kor 10,31-11.1

ČÍTANIE:

Malomocenstvo sa dnes dá vyliečiť. Ale v Ježišovej dobe na túto chorobu lieky neexistovali. Malomocenstvo so sebou prinášalo pre trpiaceho doživotné väzenie. Každý, kto údajne mal malomocenstvo, sa považoval za nákazlivého.

Vyhnali ho z rodiny, od priateľov, z domova a práce. Musel žiť v izolácii a tento spoločenský problém spôsoboval veľké utrpenie všetkým malomocným aj ich rodinám. Malomocní sa už nemohli zúčastňovať na náboženských obradoch ani v chráme ani synagóge, pretože boli rituálne nečistí. V podstate boli mŕtvi pre rodinu i spoločnosť. Až keď kňaz vyhlásil vyslobodenie z choroby, dvere do komunity sa im opäť otvorili. Nevieme, či Ježiš šiel k tomuto človeku zámerne. No malomocný predložil Ježišovi dojmavú prosbu a zároveň urobil úkon viery: Môžeš ma očistiť, ak chceš. Ježiš neváhal. Dotkol sa ho a povedal: „Chcem, buď čistý!“ A muž bol hneď uzdravený. Ježiš ako zbožný Žid povedal tomuto človeku, aby urobil to, čo Mojžišov zákon v takýchto situáciách vyžadoval, aby šiel a ukázal sa kňazovi (Lv 14,2-32). Povedal mu aj, aby o svojom uzdravení nikomu nehovoril. Ale malomocný si to nemohol nechať len pre seba. Ignoroval Ježišove slová a každému, koho stretol hovoril o svojom uzdravení. V dôsledku toho davy ľudí hľadali Ježiša tak naliehavo, že už nemohol verejne vstúpiť do mesta. Musel ostať na vidieku.

MEDITÁCIA:

Malomocný muž mal vieru, bol zázračne uzdravený, ale potom neposlúchol Ježiša. Prečo to urobil?

Ježiš priniesol posolstvo pre malomocného i pre nás: aké je to posolstvo?, Všetko o malomocnom naznačovalo, že je vyvrhelom spoločnosti. Dokonca musel kričať „Nečistý!“, ak boli v okolí ľudia. Ako my reagujeme na tých, ktorých považujú za „vyvrhelov“ Cirkvi alebo spoločnosti?

MODLITBA:

Malomocný sa nebál prosiť o to, čo sa zdalo nemožné. Viera ho priťahovala k Ježišovi. Lk 1,37 hovorí, že „u Boha nič nie je nemožné“. Niekoľkokrát si opakujeme túto vetu. Prosme Boha, aby nám dal väčšiu vieru. Ježiš sa zmiloval a to ho viedlo ku konkrétnemu činu - k uzdraveniu. Prosme Boha, aby nám ukázal, ako reagovať na núdzných.

KONTEMPLÁCIA

Prvé čítanie hovorí o ľudskom zákone v súvislosti s kožnými chorobami Lv 13,1-2.44-46). Budúcnosť tých, ktorí mali túto „strašnú kožnú chorobu“ bola veľmi pochmúrna. Činná viera viedla tohto človeka, aby oslovil Ježiša jednoduchou modlitbou. Ako uvádzame svoju vieru do praxe my? V druhom čítaní (1Kor 10,31 - 11,1) nás Pavol povzbudil, aby sme napodobňovali Ježiša. To znamená, aby sme mysleli na ľudí s odlišným presvedčením, aby sa aj oni stretli s Ježišom.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku